

CONCIO

AD

694.e 17
11

Clerum Londinensem,

HABITA IN

ECCLESIA S.ⁱ *ELPHEGI*,

MAII 3. ANNO DOMINI MDCCXXXVII.

JOSEPHO ROPER,

S. T. P.

LONDINI:

Prostant venales apud W. INNYS & R. MANBY, ad
Insignia Principis in Cœmeterio Divi Pauli.

MDCCXXXVII.

CONCITO

A D

Clertum Londinensium

INSTITUTIONE

ECCLIESIA S. ALPHREDI

MDCCLXXIII. ANNO DOMINI

JOSEPHUS ROGER

S. T. P.

LONDINIA

Printed by W. Lister & S. Mansel,
in Great Britain, in the Year of our Lord
MDCCLXXIII.

REVERENDIS in CHRISTO FRATRIBUS,
SIONENSIS COLLEGII
S O C I I S,

ATQUE
ECCLESIARUM LONDINENSIIUM
PASTORIBUS,

QUIBUS
OMNIA BONA & FAUSTA
PRECATUR,

HANC CONCIONEM,
ILLORUM HORTATU Editam,
Ea, qua par est, Observantia

D. D.

Conservus in JESU CHRISTO,

DOMINO NOSTRO,

JOSEPHUS ROPER.

REVERENDIS in CHRISTO FRATRIBUS
SIO WENVS COLLEGI
SOCIIS

ATQUE
ECCLESIA RUM LONDINENSIVM
PASTORIBUS

QUIBUS
OMNIA BONA & FAUSTA
PREGATVR

HANC CONCIIONEM,
ILLORUM HORTATU EDITAM,
Ea, qua par est, Observantia
D. D.

Conferens in IESU CHRISTO,
Domino Nostro,
JOSEPHUS ROBER.

(2)
COR. Ep. I. IX. 16.

ἀνάγκη γὰρ μοι ᾔκει· καὶ δὲ μοι ἐστὶ ἐν
ἐν μὴ ἐναγγελίζωμαι.

---necessitas enim mihi incumbit,---
enim mihi est, si non evangeliza-
vero.

IN superiori huiusce capituli parte, Apostolus Paulus de *Munere* agit a Deo sibi concredito Evangelium prædicandi; de *Officio* alios in eodem Evangelio instruendi; deinde de *Jure* tam naturali quam Evangelico, quo omnes Ecclesiæ Ministri merito uti possint, ea, quæ se honeste alant, ab iis sumendi, quibus Evangelium prædicabant. Hisce autem singulis, a primo usque ad decimum quintum versiculum, plurima cum orationis ubertate expositis, utpote quæ & Corinthiorum usibus erant aptissima & Auctoritati suæ, pergit causas rationesque aperire, iisque pariter fusc enarrare, cur ipse ac Barnabas de jure suo recedebant: scilicet, ne *utenda* hac potestate, Corinthiis ad suspicionem pronis scrupulum injicerent, se non salutem, sed bona eorum querere, adeoque frænum quasi imponerent Evangelio, ac cursus ejus felicitates retardarent; & ne apud pseudopostolos auctoritatem ipsorum ac ministerium cum manifesto Ecclesiæ dispendio deprimentes, quasi mercedi soli inhiant, gloriam suam imminuendi ansam præberent: nam etsi evangelizaverō (inquit Apostolus) ut commoda mea promoverem, non est quod glorier apud Deum; necessitas enim

mibi (propter vocationem scilicet Domini sæpius iteratam) *incumbit evangelizandi, & vae mibi est si non evangelizavero.* Si ad hoc Apostolatus munus, quo me honestavit Deus, invitus accederem, & quasi in id essem detrusus, animo repugnante, ac ab ministerio penitus abhorrente, non præmio dignus existimabor, sed pœna; non laude, sed vituperio: si summa autem cum voluntate, & suppetias a Deo humiliter petens, ad idem implendum, opus hoc arduum aggrediar, solo accensus studio Dei gloriam promovendi, ac Evangelii fructum quærendi, & præ ejusdem commodis mercedem quantamcunque terrestrem spernens & nihili faciens, cælestem mercedem repositam habebo apud Deum.

Cernitis igitur, quorsum per omnes hujusce capitis partes sese tendit Apostoli oratio. Huc utique tota redit, ut Corinthiis fidem faceret, se animo lubenti ac officii valde memori grave Evangelii prædicandi opus suscepisse, & prospero ejusdem cursui omnia sua jura, omnes utilitates posthabuisse; nec id operis unquam deserturum fore, ne maledictionem æternam sibi accerseret. In beati verò Apostoli præceptis erudiuntur, exemploque illustrissimo admonentur omnes, qui vocantur ad ministerium; quam studiose ab iis caveant, quæ aut officium honestissimum prægravando, aut ejus dignitatem imminuendo, ipsam Evangelii vim infringant: nihil enim est, cur dubitemus dicere, quin dum has regulas, exemplo suo corroboratas, sibi ponat in Evangelio prædicando; easdem omnibus Dei ministris cujuscunque loci, aut temporis servandas tradat; nempe, ut non sua, sed quæ sunt Christi, quærant. Et quanquam eorum jus, qui Evangelium prædicant, argumentis, ex *natura rerum*, ex *Lege*, & ex *Evangelio* petitis, acriter teneat, tueatur, defendat; auctor tamen est, ut munus sibi commissum non defugiant, licet præmiis eo nomine sibi debitis destituantur.

Verba clare innuunt, orationem sequentem de *officio*, quod omnium est, quibus creditur Evangelium, idem alii

illis prædicandi, ac de pœna iis imminente, qui dispensationem sibi traditam ausi fuerint negligere, hodierno die coram vestro venerabili confessu habendam esse. Et quum e plurimis institutis a pio Fundatore nostro bene & sapienter descriptis, quorum optima quæque diu in defuetudinem abierunt; id unum saltem reliquum manet, ut quotannis recurrente hoc stato die, ab uno aliquo e fociis Collegii huiusce *Concio* haberetur ad *Clerum*: & quum id muneris certa successionis lege ad ejusdem Præsidem ratione officii a vobis sibi demandati necessario obvenire videatur: nihil hoc loco faciendum potius duxi (ecquid enim argumentum, aut auribus vestris dignius, aut concionatoris vestri officio accommodatius tractari possit?) quam ut de excellentissimo Clericorum munere coram Clericis; de sacerrimo Evangelii prædicandi officio coram iis, quorum fidei solenni more idem traditur annuntiandum, si non perbene Latine, plane saltem, ac ex sincero & impensissimo isto, quo erga Ecclesiam Anglicanam ac erga Fratres feror, studio, perorarem.

Ut ordine igitur, & via procedat futura disquisitio, singulatim dicam de *natura* officii, quo omnes tenentur, quibus creditur Evangelium idem aliis assidue & sedulo prædicandi; de *jure* quo omnes Ecclesiæ Ministri merito uti possint ex Evangelio vivendi; de ea *animi constantia*, qua sequi debemus officium, licet ista honesta mercede nobis jure debita foret destitutum.

Primo de officio dicendum est, quo omnes tenentur, quibus creditur Evangelium, idem aliis sedulo prædicandi.

Boni viri & fortis est, in omni re gerenda, in iis præcipue, quæ maximi sunt laboris ac consilii, negotii magnitudinem serio secum reputare; ac ea uti animi constantia ac diligentia in eodem conficiendo, quam vel operis suscepti dignitas, vel perfecti utilitas merito desiderare videatur. Et quicumque is est, qui prædicatoris of-

ficiū serio ac attento animo perpenderit, is certe cito intelliget, id ejusmodi esse muneris, ad quod omnes nostræ curæ cogitationesque sunt conferendæ, si hanc provinciam aut pro dignitate satis ornare, aut pro utilitate speremus rite administrare. Ad dignitatem enim hujus officii quod spectat, Deum habet auctorem; a Deo enim ad ministerium Verbi vocamur; ideoque *solicite curare debemus, ut nosmetipsos probemus Deo, ea agentes quorum pudere non debeat*; & quod ad utilitatem spectat, in invigilanda animarum salute unice occupatur; *Ministri enim verbi invigilant pro animabus hominum, quasi rationem reddituri.*

Ecquod igitur est muneris, aut instituto excellentius, aut usu nobilius? ecquod, inquam, est, in quo aut viri diligentissimi studia, aut prudentissimi consilia melius collocari possint, aut debeant? quam in eo ipso quod a Deo nobis more tam solenni demandatur; & cujus unicuique, isque omnium precipuus est finis, æterna animarum salus. An officium adeo grave & honestum temere, aut ex futili animi levitate est suscipiendum? aut indiligentia est exequendum? aut præ nimio otii studio deponendum esse videtur?

Audiamus autem eundem Apostolum in alio loco Timotheum, in Timotheo, omnes Evangelii Ministros hortantem, præcipientem, coram Deo Patre, & Filio ejus obtestantem, ut prædicaret verbum, & opportune, importune operi instaret.

Quam strenue & quanta cum animi contentione hanc rem agit beatus Apostolus? ne in negotio tanti ponderis ulla Timotheo obhepat negligentia; quanta cum vehementia vocem attollere videtur Pater vigilantissimus, quasi aures filii sui acius feriat, & ad officio semper invigilandum obtestatione omnium maxime terribili eum percellat & commoveat.

Obtestor igitur ego coram Deo & Domina nostro Jesu Christo; igitur ego Paulus de his quæ statim dicturus sum, te obtestor; ea tibi dico & præcipio, coram Deo teste

ste, cujus vices geris; quemque semper ante oculos debes habere; & coram Filio ejus, Jesu Christo, qui judicaturus est & vivos & mortuos; coram testibus omnium maximis & metuendis; nimirum coram iis, qui non solum testes esse poterunt præcepti dati, sed & judices ejusdem violati.

Harum igitur solennium obtestationum admodum memor fidelis evangelii præco semper assiduam & sedulam se geret in docendo, in suadendo, in exhortando, in consolando, & admonendo eos, quos Deus, Ecclesia ministrante, curæ & fidei suæ concredidit. Nec animum statim abjiciet, aut ab opere suscepto unquam cessabit, quod interdum doceat indociles, laboret ingratis, canat surdis, beneficiat malevolis. Meminerit, enim, quod frequenter sub persona *Pastoris* in sacris literis *Concionator* designetur; & pastoris boni est, non solum oves sanos pascere, sed & errantes coercere, & ægros mederi. Meminerit, quod idem in scripturis etiam designetur sub persona *Dispensatoris*; & dispensatoris fidelis est, lubenter omnia in patrisfamilias emolumentum erogare, cui debentur omnia; & bona fide agere quicquid perscripserit dominus, etiamsi id non ex animo succedat, quod agat. Volens igitur omnibus, gratis, ingratis, dignis, indignis, doctrinam dispensabit evangelicam. Quis autem dispensat volens? qui alacriter, qui instanter, qui non mercedis, sed charitatis impulsu ductus, in hoc unum incumbit, ut quamplurimos ad Christum vel alliciat suadens, vel impellat arguens, vel adducat erodiens.

Addo etiam, quod neque sedulam se solum geret in Evangelio prædicando, verum id admodum cavebit, ut integrum tradat Evangelium, *nihil addendo ad verbum, aut ex eo auferendo, quod Deus nobis locutus est*. Et hunc in finem, ad sacrarum scripturarum interpretationem non audebit accedere sine assidua scripturæ lectione, ex qua sola salutaris doctrina peti possit. Cum Deus enim om-

* Plura qui de hac re velit, Erasmi Eccl. sisten. adeat, qui hoc argumentum fufc tractavit.

nem, quæ ad salutem necessaria est, veritatem, in scriptura sacra plene ac perspicue revelarit, five totidem verbis expressam, five evidenti, & ab omnibus sana mente præditis, obvia consequentia, ex iis, quæ clare annuntiantur & totidem verbis declarantur, deducendam; cum in scripturis, inquam, solis fidei regulam posuerit; id potissimum videbit, ut intra limites orationes suas contineat a sacro codice præscriptos; ut nec ultra fines temere evagetur, nec intra fines plus æquo angustos se concludi patiatur. Nihil de suo addere, tanquam necessarium; nihil demere, tanquam inutile & supervacaneum, audebit. Id enim sibi arrogando, non Dei, sed suum prædicaret verbum; legesque vitæ æternæ assequendæ, non ex Dei verbo hauriret, sed ipse ex suo caderet ingenio, & propria auctoritate stabiliret.

Quam graviter autem addendo ad verbum contra hoc officium peccant pontificii doctores? qui nova fidei dogmata præter ea, quæ in scripturis sunt tradita, nobis excogitarunt; & qui novas vitæ regulas in scripturis nusquam repertas, tanquam necessario observandas Christiano orbis nefarie imposuerunt. Quam graviter etiam iisdem subtrahendo contra eandem regulam peccant Socinistæ? qui cum rationem, etiamsi eorum expositionibus quam maxime reclament & linguæ genius, & grammaticæ & artis criticæ leges, & loci apta cum cæteris scripturæ partibus coherentia, unicam scripturas interpretandi regulam statuisent? Hoc posito semel erroris fundamento, non pauca creditu ad salutem necessaria, & verbis expressissimis in scripturis pro fidei nostræ articulis revelata, quæ cum sua scilicet ratione, cui plus æquo semper favebant, pugnare videbantur, cum fastu istius sectæ proprio, ac universæ Ecclesiæ auctoritatis ante Socini ætatem contemptu inaudito, ex fidei articulis rejecerunt.

Quod si gravis est eorum error, qui in Evangelii prædicatione ex altera parte de suo addiderunt; aut qui ex altera, imminuendo, divinis subtraxerunt; non levior certe est horum Concionatorum, seu nostratium, seu a nobis

bis dissentientium; culpa, qui humana cum divinis, philosophiam cum scriptura, & moralium scriptorum placita cum iis veritatibus, quas nos docent viri Divinitus inspirati, quasi apud illos pari essent auctoritate, audent immiscere; & nec pluris facere videntur Petrum, aut Paulum, aut Christum ipsum cum hominibus colloquentem, quam Socratem aut Platonem.

Siccine autem, viri boni, Christum docetis? ficcine didicistis? hoccine est cum sancto Paulo nil scire præter Christum, eumque crucifixum; si in ipso Christo fundamentum orationum vestrarum ponere neutiquam curetis? Si de satisfactione, de Redemptione, de mediatoris officio, de vera Christi Divinitate, de Muneribus, regio, sacerdotali, prophetico, si de subsidiis Sancti Spiritus, de fœdere gratiæ cum Christianis inito, de vi ac sacramentorum efficacia, de omni denique veritate pure Evangelica prorsus taceatis? Hoccine, inquam, est Christianam religionem docere, ut ii, qui vestris concionibus interfunt, nihil de iis articulis, quæ Christianam religionem a naturali secernunt, unquam audiant, & respectu ad salutem per Christi solius merita consequendam, quod caput est religionis Christianæ, iidem abeant qui venerant.

Ignoscite mihi, fratres reverendi, si contra huiusmodi præcones, non Evangelii sed Philosophiæ præcones paulo vehementius invehatur nostra oratio. Annon hi viri depositi parum fideliter custoditi jure sunt arguendi, qui cum Evangelium in se recipiunt alios docere, ea, quæ de Christo scripturis tradita sunt, aut celando, aut sinistre interpretando, ipsum Evangelium manifeste produnt; qui cum divinam scripturæ auctoritatem non stabiliunt, nec eandem pluris facere videntur, quam quævis alia pia virorum prudentum scripta, regulam istam certam, & infallibilem, ad quam fides, vita, voluntates, studia omnium Christianorum sunt dirigenda, quatenus a Deo in scripturis præscriptam, omnino destruunt?

Sed de his hætenus-- Meminerit enim, qui omnes partis ministerii velit implere, officii sui esse, ut plene de voluntate

voluntate Dei, nihil aut addendo, aut demendo, aut cum eadem admiscendo cœtum erudiat Christianum; ut in Christo fidei nostræ *Auctore, Consummatore, & Remuneratore*, omnes conciones suæ incipiant, & in eodem desinant. Et quod ad philosophiam spectat, suis se finibus tenere & pro satellite ac ministra sacris scripturis ancillari jubebit, iis autem dominari, aut in eadem sede excelsissima collocari nunquam sinet. Probe enim novit philosophiam vitæ regulam esse fallibilem, incertam, vagam, inconstantem, cui ad bene vivendum, deest *Vis*, ad infirmis succurrendum *Gratia*, ad peccantibus ignoscendum *Misericordia*, & ad poenitentes remunerandum *Auctoritas*. Ut verbo dicam, scripturas fidei regulam, ducem vitæ, magistram officiorum statuet, & dabit fidei quæ sunt fidei, scientiæ quæ sunt scientiæ; *in omnibus vigilans, & opus faciens Evangelistæ, ut ministerium suum impleat, & confirmet animas discipulorum, eos exhortans, ut maneant in fide.*

Addo ultimo, quod cum plane sentiat mirum quiddam valere ad bene concionandum, probari mores, vitam, & facta eorum qui concionantur, id certe impensissime cavebit, ut istam doctrinam quam alios docet, vita & moribus suis ipse exprimat, & quod in officio Clericus gerit, privatus ornet; ut nullum sit periculum, cum de charitate loquatur, avaritiam, cum de jejuniis, luxuriam, cum de temperantia, mollem & delicatam vitam, cum de mundi abnegatione, assiduam beneficiorum venationem, cum de officio preces frequentandi publicas, ejus in hac re turpem negligentiam, audientes taciti secum illi possint exprobrare.

Si in Oratore instituendo, Oratorum princeps omnes e nostris detruserit, qui mala fama vixerint; ecquis Christianum oratorem æquo animo audiverit, quem impure ac flagitiose putet vivere? aut illum ex animo suadere virtutem credat; cujus facta omnem elevant fidem ac auctoritatem? qui ita vivit, ut vita refellatur oratio, & omnibus melius dicere videatur, quam facere? *Qui alios docet, & seipsum non docet, qui prædicat non furandum, & fu-*

& furatur, qui dicit non mæchandum, & mæchatur, qui abominatur idola, & facit sacrilegium.

Quis, e contra, inique eum exceperit, qui omnium animos exiffimatione vitæ sibi prius conciliaverit, qui bona fama vivit apud propinquos, apud externos, apud suos, apud alienos; qui ita denique instituit vitam, ut eorum, qui sunt intra Ecclesiam, & eorum, qui sunt foris, unanimi testimonio comprobetur?

Fidus igitur Evangelii præco non tantum ab omni malo se purum ac immunem præstabit, sed ab omni specie mali abstinebit: etiam atque etiam cogitabit, multa aliis licere, quæ sibi non licent; & unumquemque Clericum, præcipue in hac urbe frequentissima, ac omnium celeberrima, velut in theatro collocatum esse; & in conspectu ac ore omnium versari; ideoque videbit ministerium, quod accepit in Domino, ut illud impleat, in omnibus se exhibens, sicut Dei minister, ut non vituperetur ministerium, & ne quod offendiculum det Evangelio Christi. Ad reliqua autem properemus.

Dicendum enim est de *Jure*, quo omnes Evangelii præcones merito uti possint, ex Evangelio vivendi.

In limine operis annotavi beatum Apostolum hanc rem tam strenue egisse, & tam copiose explicuisse, ut omnia argumenta collegisse videatur, quæ ad causam suam stabiliendam aut adjumenti aliquid suppeditare possint, aut ad eandem illustrandam splendoris aliquid afferre.

Argumenta ipsa paucis proponere haud ab re erit, quæ ducta sunt ex auctoritate Legum, naturalis, humanæ, divinæ; ex analogia militis, agricolæ, pastoris, quibus stipendia deberi ratio ipsa ac legum naturæ æquitas suadebat; ex peculiari præscripto legis circa bovem triturantem, cujus ps obligari lex Mosaica vetabat; ex comparatione imparium, ab hominibus scilicet laborantibus in iis, quæ ad hanc vitam pertinent, ad homines laborantes

rantes in rebus ducentibus ad vitam meliorem; & ultimo orationi suæ finem ponit, ex lege universa Levitarum in Veteri Testamento, divinitus instituta, arguendo; & ex speciali mandato Christi in Novo plane revelato.

An ulla causa levis aut inhonesta apud bonos viros est existimanda, quam tanta cum argumentorum copia defendit, & tanta cum animi contentione agit beatus Apostolus? aut in eo omnes Christiani stare non debent, quod a viro divinitus inspirato judicatum fuerit? Etsi enim me vobis molestum fore duxerim, si ejus argumenta distinctius efferendo, aut fusius explicando, diu vos detinuissem; eadem tamen coram hoc confesso ut percurrerem, & leviter quasi attingerem, suadebat operis suscepti ordo: ut plane sentiamus, cum in id rerum omnium certamen atque discrimen venisse videamur, quam inique & præter leges Naturæ ac Evangelii has res judicant novi nostri Reformatores; quibus quantillumcunque est omne id nimium certe esse videtur, quod *Concionatoris* familiam honeste alet, ac ejus officium extra præduram ignominie sortem collocabit.

Simulant scilicet hi boni viri, se ea mente ac consilio hoc opus reformationis aggressuros, ut clericos sublevent egentissimos. Quicquid autem præ se ferunt, id admodum verendum est, se hæc unice agere; non ut pauperioribus Ecclesiæ ministris, propter misericordiam addant; sed ut divitioribus propter invidiam adimant: non ut Ecclesiæ beneficia æquiori jure, ac alia denuo portione dispertiantur inter ejusdem operarios; sed ut omnes redditus, omnia emolumenta, quæ a majoribus tradita accepimus, Legum & Chartarum auctoritate munita, & temporis longinquitate stabilita, in elemosynas precarias, aut stipendia arbitraria convertantur: non ut Disciplina nostræ indies labascenti novas vires suppeditent, aut aliquid ferant auxilii adversus tot, & tam graves, cum in Fide & Religione dissensiones, tum in communi vita corruptelas; sed ut Disciplinam, quam nunc vix tenemus, habeamus nullam:

nullam: non denique ut pauca ea sanent in externo Ecclesiae statu, quae medica forsan egent manu, & quae ab amica in melius corrigi ac instaurari possint; sed ut ea, quae sana & firma sunt, & quae cum civili statu multos retro annos in unum quasi corpus coaluerant, ab invicem dilacerando, utrumque debilitent, ac alia, quibus medendis non sunt, aut temerarii possint recidere, aut imperite curationem tentando, in pessimum exulcerare.

Quam vellem haec a me dicta non essent! sed adeo aperta sunt horum Novatorum consilia, ut celari non possint, taceri vero non debeant. Qua mente ad hoc reformandi opus se accinxerint, & quietam movere satagant, ipsi viderint: etsi enim pergravia nobis ab iis intententur, non est, cur de nobis & salute nostra desperemus. Deus enim optimus, qui maximis in periculis saepe hanc Ecclesiam servavit, nos non deseret, si nosmetipsos non deseramus: & sentient hi viri, qui reformandi studio adeo abrepti sunt, se non impensius res novas moliri, quam alios, ut eundem teneant statum, acriter invigilare. Omnes enim boni viri ac religionem ex animo colentes, dignum mercede operarium censebunt; nec nos adeo indignos esse, ut omnes nostros redditus, omnia jura ac emolumenta, quae a multis retro seculis quasi sacra, & nunquam temeranda, Patres nostri nobis tradiderint, nova horum Reformatorum consilia aut penitus eripiant, aut aliqua ex parte imminuant.

Ecclesiae itaque nostrae non possum non jure gratulari, quod harum rerum pericula junctis Bonorum auxiliis nobis & causae nostrae faventium, si non penitus extincta, repulsa saltem fuerint ac retardata: quod hac tempestate eum Angliae Regem videamus augustissimum, qui nunquam obliviscatur se item esse Ecclesiae Defensorem; & quem horum novatorum incepta & conatus improbantem semper experiemur, utpote, qui Ecclesiae Anglicanae, quae unica regium ejus tenet Suprematum, eique solenni juramento fidem suam obstringit, nunquam defuturum

esse, sancte in se recepit: quod denique huic Diœcesi amplissimæ, & in luce totius Angliæ, oculisque omnium positæ, videamus, favente Deo, præsentem, eamque summa fide ac diligentia regentem, Episcopum admodum venerabilem, Religionis nostræ optimum Vindicem, juris Ecclesiastici longe optimum Interpretem, & qui in periculis superioris anni, & in omni re dubia adeo fortem & vigilantem se præstiterit, ut Clerus Londinensis ingratos se gessissent, ac beneficiorum prorsus immemores, si Præsulis sui prudentiam, paternum erga clerum animum, summam in negotiis muneris Episcopalis peritiam, multo rerum usu excultam, iisdemque conficiendis diligentiam plane singularem, ab ipsa Ecclesia Anglicana semper prædicandam, in comitiis suis solennibus illaudatam præteriissent.

Et bona venia libelli minutuli auctoris nescio cujus dictum esto, qui id in nobis reprehendere sustinuit*, Episcopi nostri merita nunquam cessabimus prædicare; quousque de nobis bene mereri, quod certe semper faciet, & nobis opem ferre salutemque pergat.

Ecquis enim unus hujusce loci atque ordinis nostri tam potens, & tam magnificus est, qui contra nos tam iniquam

* Vide Epistolam proximo anno editam, Præsidi ac Sociis Sionensis Collegii inscriptam, cujus auctor Clerum Londinensem castigare in se recipit; quod in Comitiis apud Collegium Sionense habitis, Episcopo suo vigilantissimo, & ejusdem Collegii Visitatori dignissimo uno ore gratati fuissent, de Libris istis eruditissimis, de tempore in tempus peropportune editis, in quibus Religionis Christianæ veritatem, multa argumenti vi, summa orationis perspicuitate ac compendii felicitate, adversus hujusce ætatis Infidelium scripta, probatam luculenter dederat: & quos pro more veterum Episcoporum, per omnes Diœceseos partes curaverat circummittendos; ut Gregem sibi concreditum ab pravis istis opinionibus securum præstaret, quæ tunc temporis in vulgus sedulo spargebantur; itidemque, quod inceptis Dissidentium, & sectæ Tremulorum dictæ, Legibus, quantum in se erat, intercedendo, quarum Rogationem, pro se uterque, conabantur, bene & fortiter restitisset.

statueret legem, ut jure non iis gratularemur, non eos laudaremus jure, qui insigne quiddam fecerint ad laudem & gratulationem?

Si in hac re impérioris quibusdam viris, qui vetarent nos gratos esse, molesti sumus, aut eos obsequio, reverentia prosequi, qui communia Ecclesiæ tuentur jura, id illis in me recipio polliceri, quod talibus viris molesti esse nunquam definemus.

Restat, ut dicam ultimo de *Officio*, quo tenentur omnes quibus demandatur Evangelium, idem summa cum voluntate aliis prædicandi, etsi mercede eo nomine sibi debita nunquam perfruantur.

Aliud enim est ante omnia officium sequi, aliud pecuniæ & lucelli solius causa ministerium amplecti; aliud est statuere, quod Ecclesiæ ministri ex Evangelio non debeant vivere, & se, familiamque suam honeste ac commodè alere; aliud, fructibus, & solis emolumentis suum erga Ecclesiam studium metiri.

Ea enim est sancti officii nostri Ratio, ea est Amplitudo, & summa Dignitas; ut in ipso officio fidei Evangelii ministri maximum officii fructum semper ponent; & idem sequentur, etsi indotatum esset, & præmiis iis honestis careret, quæ officium merito sequi debent.

Hæcine autem evincunt, non teneri Ecclesiam ministris a se vocatis, de iis, ex quibus commodè sustentari poterunt, pie sancteque prospicere? vel illicitum esse, eos aut ex decimis, aut agris, aut annuis redditibus, & non ex elemosynis aut stipendiis ali? vel eos ministros, non esse veros ministros, qui gratuitum Evangelium non prædicant? vel eandem esse omnium ætatum, temporum, regionum, Ecclesiarum constitutarum, constituendarum, rationem? Qua arte hæc omnia, quæ inter se tantum discrepant, conciliari possint? etsi enim in contrariam partem eant, aut ire saltem velle videantur, viri quidam præservidi, veteres Anabaptistarum errores repetentes; Evangelii

gelii doctrina ministrum Evangelii ad præsentem mercedem respicere nusquam vetat; nec id nobis facile suadebunt, ut eum, qui ex Evangelio debet vivere, mercenarium concionatorem esse scripturæ decernant, quem, si maxime laboret in verbo & doctrina, *duplicem Honorem, duplex Honorarium* statuunt promereri: sed Scripturæ Ecclesiæ ministrum pecuniæ studere, aut opibus aut gloriæ inhiare vetant; sed officii sui dignitatis semper memorem esse, idque sua sponte, sua vi, ex se, & propter se amandum esse volunt; sed terrestri mercede altius quiddam & excelsius spirare eum jubent, & huic officio ea sublimia exponunt præmia, præ quibus, omnes res humanæ tenues & pro nihilo sunt censendæ.

Non id igitur, inquam, præcipiunt Scripturæ, nec officii nostri ratio postulat, ut Evangelii ministri ex Evangelio, aut ex decimis & fundis, quibus Christiani Principes ab Ecclesiæ primordiis ditaverant Ecclesiam, sustentari non quærant; sed ut cupiditates habeant finitas: & non ut in perpetuum & Ecclesiæ & Officii sui dedecus, in certissimam malevolorum contumeliam & bonorum offensionem, opima beneficia opimis cumulando unice studeant. Et nedum id præcipiunt, ut ad Dignitates, quibus *melioribus annis* Ecclesia locupletata fuerit, nunquam evehantur; sed ut ex officio suo, & non ex iis præmiis, quæ exposita sunt, aut ad opes, aut ad dignitatem, omnia sua studia, omnia sua consilia moderentur: ut verbo dicam, sancti hujusce officii ratio id certe postulat, ut ad Ecclesiæ commoda attento animo semper respiciant, qui eidem vinculis arctissimis sunt astricti; & in verbo Dei perseverent elaborare, etsi mercede terrestri destitutum foret, quam spernent cumulatissimam, præ Dei, cui uni, tanti munere officii, dicati & dediti sunt, Honore; & præ Animarum, quibus invigilant, salute, ea cœlesti mercede accensi, inflammati, quæ duratura est in æternum.

Hæc habui dicenda de *Officio*, quò omnes tenentur, quibus creditur Evangelium, idem aliis sincere, & summa cum diligentia prædicandi, & in opere suscepto laborandi, vigilandi, *et si præmiis* iis honestis carerent, quæ Evangelii ministris ab iis persolvi debent, quibus in Evangelio ministrant.

Orationi nostræ finem jam ponerem, nisi officio nostro apprime consentaneum fore arbitrarer, ut eos, qui sacris ordinibus haud ita pridem initiati fuerint, breviter compellarem. Quos ut compellarem quid vetat? haud mihi enim id facile exprobraverint, quod ea aliis præcipiam, quæ mihi ipsi desunt; ad fontes enim rerum unde hauriendum est, ipse digitum ostendet, qui ab iis nunquam hauerat.

Sinite igitur, obsecro, ut pro ratione officii finem faciam, eos, qui nomen inter concionatores superrime dederunt, quam maxime orando, exorando, ut etiam atque etiam taciti secum animo agitent, quam grave ac arduum opus in se receperint, quantaque cum cura adlaborare debeant, ut iis artibus, & iis literis se imbuant in prima ætate ministerii, quæ eos in maturioribus annis ad omnia insignia conducant; & usque ad eorum exempla assequenda, qui hunc venerabilem confessum diu ornarunt, & omnibus iis studiis, quæ Theologos vere decent, multum inclaruerunt.

Quanquam enim, per totam hanc concionem id fere unum egi, ut fidum Concionatorem rudi quasi penicillo delinearem; non ut veri Theologi effigiem coram vobis exhiberem: ut Officii monita vobis traderem; non ut artem Concionandi explicarem; ideoque, quod potissimum suscepi, de vigilantia in *Vocatione* nostra, de cura, de assiduitate, de labore; & ut uno verbo complectar omnia, de *Diligentia*, quæ cum omnibus in rebus, tum in concionatoris officio valet præcipue, imprimis habui differendum: quanquam ceteros quoscunque locos reli-

querim

querim integros & intactos; mementote attamen, obsecro, quod nemo ad officium concionandi debeat accedere, qui non & ipse Theologiæ artibus prius sit instructus; quod nemo denique Concionator extiterit bonus, qui Theologus erat imperitus. Et ingens certe est Theologiæ opus, ex omnibus fere artibus studiisque collectum; in quibus singulis, non est separatim ab hujus scientiæ studiofis enitendum, sed in universis conjunctim elaborandum.

Mementote etiam, quod non id solum ratio vestræ vitæ postulet, ut in omnibus studiis honestissimis & humanioribus literis comparandis elaboretis, sed hæc ante omnia a vobis efflagitare videtur, ut sacras Literas in sacris linguis summopere excolatis. Ut in Scripturis legendis, perlegendis, omnem curam, studium, & meditationem consumatis, ut non rivulos consectemini, sed ut fontes rerum adeatis. Iste enim Evangelii præco plane ferendus non est, qui in ipso hæsitat Evangelio, & in iis scripturis rudis, peregrinus esse videtur, quas ipse suscipit alios docere.

Ut post sacras literas, ad venerandos Ecclesiæ primitivæ Patres accedatis; doctrinæ Ecclesiæ optimos judices & testes integerrimos. Hi enim non solum in omni re & credenda, & agenda quid ipsi tenuerint, quin etiam salutarem & Doctrinæ & Disciplinæ regulam, quam a Majoribus traditam acceperint, quam Majores ab Apostolis, vere ac honeste vobis enarrabunt.

Ecquis igitur Theologus unquam hos despexerit? ecquis sine horum assidua lectione unquam Theologus extiterit? an dispar est Theologiæ, ac omnium aliarum institutionum ratio? ut cum cæteræ omnes ab ultima origine sunt repetendæ, in hac sola a recentioribus incipiendum est, & in iisdem finiendum.

Qui Theologi igitur nomen merebitur, hisce, inquam, operam dabit, ex quorum contemptu plura mala hisce temporibus quam ex quovis alio capite in Ecclesiam proflu-

profuxerunt. Et posthabitis proximi seculi Socinistarum lacunis, ad limpidissimos Ecclesie antiquae fontes se recipiet, ut exinde sitim suam, summa cum voluptate, ac fructu uberrimo, aliquando expleat: & ut Ecclesia Catholica, cujus universum judicium, si in eo non steterit, saltem semper magni faciet, constitutiones, doctrina, fides, disciplina, consuetudines ab Ecclesie primordiis per omne tempus deductas clare & certe ei innotescant.

Addo insuper, quod ad sanam doctrinam, quam docet Ecclesia Anglicana, perdiscendam se omni officiorum religione obstrictum existimabit, & *malæ fidei* se acturum esse, si ejus judicium de iis Religionis capitibus suisque deque habeat, quod Articulis, Liturgiæ, Symbolis, subscribendo, assensu suo solenni comprobaverat.

Cernitis igitur quanti labores a primis ministerii annis vobis sunt exhauriendi, si provectori ætate ad summa in Theologia artibus spectetis, & si principem locum, quem in hisce studiis Clerus diu tenuerunt Londinensis, usque tueri vos studeatis. Cernitis, inquam, quantum ratio vestrae vitæ tam gravibus negotiis distentæ & implicatæ postulat, præsertim in hac occupatione (urbis), ut temporis parci admodum sitis, & cum nihil loci segnitæ sit & socordia, non ut matutinis salutationibus, & beneficiorum venationibus assiduè vacivum vestrum tempus impendatis, tam feris, quinque honestis studiis dictum, & quibus omne Ecclesiasticæ vitæ officium cognoscere interpellatum sit oculo sentietis.

Sed ne magnitudo operis, quæ omnes ad diligentiam hortari solet & debet, Vos ab inceptis in Theologiae studiis honestissimis unquam avocet aut deterreat. Ad ultimum enim mementote, quod poenæ iis immincant gravissimæ, qui hanc unam omnium maxime laboriosam & difficilem provinciam negligentiores gerunt, & quod præmia vestris laboribus ac officii vigiliis exponamur ingentissima. Qui aliarum enim artium, ac literarum comitatu

instructi, ad Evangelium docendum accedunt, & harum
omni doctrinarum genere, in eodem explicando, defen-
dendo, audientium animis inculcando, bene & feliciter
utuntur, & ipsum officium pura ac casta vita ornant, iis
supra meritum Deus præmittit persolvat, iis dabit merce-
dem in cælis, dabit coronam justitiæ in die retributionis.

Interca, quæ ad omnia Theologiæ artium studia vos
accendent, domestica Majorum vestrorum exempla sem-
per ob oculos ponatis, oro; hisce enim eximiis dotibus
instructi, hisce literarum prædiis muniti, Antecessores
vestri, viri omni laude digni, qui ex hac una urbe, non
multis abhinc annis, prodierunt (ut ne præsentibus utar
exemplis, quibus optime uti possim) animis consociatis,
& copiis conjunctis, ad æternam Cleri Anglicani, & no-
minis gloriam, & universæ Ecclesiæ commodam, de
Pontificiorum idololatria, de hæresibus Socinistarum, &
schismatibus Dissidentium facile triumpharunt: iis-
dem vero dotibus instructi, iisdem artibus ornati (&
quod omnium maxime optandum foret, in hac enim u-
na re nostra omnium salus hac tempestate maxime con-
tineri videtur) ea cum animorum consensione, qua illi
olim egerint, contendentes, & Vera ac Antiqua via ni-
tentes, Vos item, cum Antecessoribus vestris comparati
eritis; & cum in ea tempora infelicia incidistis, in qui-
bus arx ipsa, si ita dixerim, Religionis incredibili cum
pertinacia appetatur & oppugnetur, ad eandem defen-
dendam in procinctu semper stare parati eritis: & quod
bene augurer, de iis Fidei Christianæ hostibus insensissi-
mis, quibuscum hisce annis est configendum, pares cum
majoribus vestris Victorias reportabitis, pares Triumphos
referetis.

*Quod Deus faxit ex infinita sua clementia, per Jesum
Christum Dominum nostrum. Amen.*

BOOKS printed for W. INNYS and
R. MANBY.

I. **A** Sermon preached at the anniversary Meeting of the Sons of the Clergy in the Cathedral Church of St. Paul, the 9th of December 1725.

II. A Sermon preached before the University of Cambridge, in St. Mary's Church, on Commencement Sunday in the Morning, June the 30th 1728. Published at the Request of Mr. Vice-chancellor, and other Heads of Colleges.

III. *The Character of the liberal Man*: Set forth in a Sermon preached before the right honourable the Lord Mayor, the Aldermen, and Governors of the several Hospitals of the City of London, at the Parish Church of St. Bridget, on Wednesday in Easter Week, April 17th 1734.

These three by J. Roper, D. D.

IV. Practical Discourses upon the LORD'S PRAYER. Preached before the Honourable Society of Lincoln's Inn. By Thomas Mangey, LL. D. Prebendary of Durham, and Chaplain to the Lord Bishop of London. Published by the special Order of the Bench. The third Edition, 8vo.

V. *The Usefulness and Authority of the Christian Clergy's Instructions*: Set forth in a Sermon preached before the Sons of the Clergy, at their anniversary Meeting in the Cathedral Church of St. Paul, Feb. 21st 1733. By Thomas Mangey, D. D.

VI. *The*

Books printed, &c.

VI. *The Relief of the persecuted Protestants of Saltzburgh, and the Support of the Colony of Georgia: Recommended in a Sermon preached at St. Laurence Jewry Church, on Sunday January 13th 1734. By William Best, D. D. Minister of the united Parishes of St. Laurence Jewry and St. Mary Magdalen, Milk-street.*

VII. A Demonstration of the gross and fundamental Errors of a late Book, called *A plain Account of the Nature and End of the Sacrament of the Lord's Supper, &c.* Wherein also the Nature and Extent of the Redemption of all Mankind by *Jesus Christ*, is stated and explain'd; and the Pretences of the Deists, for a Religion of Natural Reason instead of it, are examin'd to the Bottom. The whole humbly, earnestly and affectionately address'd to all Orders of Men, and more especially to all the younger Clergy.

VIII. A serious Call to a devout and holy Life. Adapted to the State and Condition of all Orders of Christians. The third Edition. 8vo.

IX. A practical Treatise upon Christian Perfection. The fourth Edition. 8vo.

X. The Case of Reason, or Natural Religion fairly and fully stated. In Answer to a Book, intituled, *Christianity as old as the Creation*. 8vo.

XI. The absolute Unlawfulness of the Stage Entertainment fully demonstrated. The second Edition. 8vo.

XI. Remarks upon a late Book, intituled, *The Fable of the Bees: or, Private Vices publick Benefits*. To which is added, a Postscript, containing an Observation or two upon Mr. Bayle. The third Edition. 8vo.

XII. Three Letters to the Bishop of Bangor. The eighth Edition. 8vo.

These seven by the Reverend Mr. Law.

XIV. A Review of the Doctrine of the Eucharist, as laid down in Scripture and Antiquity. By Daniel Waterland, D. D. Chaplain in Ordinary to His Majesty.